

„Nem csak a húszéveseké a világ..”

Teljesítményének felső korlátait tette próbára október 20-án a Korona Étterem. Újranyí-

és merre kell mennünk tovább. Az idősek azon része, akik jelen tudtak lenni az egész na-

muzsikaszót kedvelők dalra fakadtak és az előadókkal együtt nótáztak. Ebéd után a résztvevők maguk gondoskodtak a szórakoztatásról. Kán-kán rucit öltöttek a mótói Naplemente Idősek Klubjának gondozottjai és úgy vívták ki a közönség óriási tapsát, valamint a csabacsüdi Idősek Otthonának lakóitól felcsendült a „Nem csak a húszéveseké a világ” dal is. Ezen túl a kondorosi Idősek Napközi Otthonának „színészei” azt is bemutatták, miként sütnek szalonnát és énekeltek, énekeltek, énekeltek a több tavaszt megélt előadók és a vendégek. Minden szociális intézmény kedves előadással készült az ünnepi alkalomra, melynek

tásuk óta ilyen nagy létszámú vendéget nem fogadtak, mint ahogyan tették azt szombaton. A Körös-szögi Kistérség Szociális és Gyermekjóléti Intézménye 250 főt látott vendégül Kondorosról, Csabacsüdről, Békésszentandrásról, Kardosról, Örménykútról és Szarvasról. A vendéglátás apropóját az Idősek Napja adta. Uhljár Zita intézményvezető elmondta, hogy egész október hónapban több jó szóval és az eddigénél is kedvezőbb fordultak a gondozottak felé. Az október róluk szól, kik az élő történelemkönyvet jelentik. Az idősek tapasztalata a fiatalok számára az iskola, mert csak ők tudnak választ adni arra a kérdésre, hogy miért is élünk

pos programon, délelőtt a Békésszentandrás Népdkör, a Csabacsüdi Hagyományörző

Citerazenekar, a Sköcök Néptáncgyűttes és a Kondorosi Rózsa Pávakör műsorában lelhették kedvüket. A táncot és

és keze munkája öltöztette ünneplőbe az éttermet, életfilozófiájuk pedig a lelket: „Mindjárt születésünk pillanatában szüleink jószágára, gondoskodására szorulunk. Később, amikor betegségek gyötörnek minket és megöregszünk, megint mások gondoskodására és jószágára leszünk utalva. Mivel életünk kezdetén és végén mások törődnek velünk, hogyan tudnánk mi életünk derekán nem törődni másokkal?” A társulás hat települése ezért is vállalta fel a személyes gondoskodást, a nappali ellátást és az átmeneti elhelyezést nyújtó szociális alapszolgáltatást és tiszteletből, hálaival rendezte meg idén is az idősek napját.

- Maya -

Vajgel Pál

(1956. február 17 –2007.október 16)

emlékére

Kedves Palika!

Most, hogy már majd' egy hete eltemettek, csak most döbbenek rá, hogy szinte semmit sem tudtam rólad. Nem tudom például miért hívtak mindenki Palikának. Így hívtak és ez teljesen természetes volt, mert mindig mosolyogtál, ha beszélgettünk. Soha nem voltál visszautasító, kötözködő. Ritka ember. Olyan, akit könnyű szeretni, nem furcsa becézni.

Tudtam, hogy az anyukáddal élsz együtt, de sohasem kérdeztem, miért nem alapítottál saját családot. És főként nem tudtam, hogy otthagytad a gimit a moziért, hogy utána végeztél el a megfelelő iskolákat. Meg azt sem, hogy beválasztottak a MOKEP Országos Szövetségének elnökségébe és, hogy a műházban az igazi beosztásod így hangzik: a Turul Mozi üzemvezetője.

Te nekem a mozi voltál. Nemigen emlékszem rá, hogy valaha ne láttalak volna a jegypénztárban vagy a színházterem bejárata előtt, ha elmentem egy filmet megnézni. Nem kérdeztem soha, mi ez a megingathatatlan vonzalom a mozi iránt. Kérdezi valaki a fát arról, hogy miért fa, vagy a fűvet

arról, miért zöld? El tudta volna valaki képzelni Szarvason a mozit Palika nélkül, vagy Palikát a mozi nélkül?

Palika! Emlékszel a Cinema paradiso-ra? A végére, mikor a fiú, mint híres rendező hazamegy a falujába és megkapja Alfredo ráhagyott örökségét? Alfredo a mozigépész, aki az ifjúság erényei fölött örködvé minden filmből kivágta a csók-jeleneteket. Azt hagyta fiatal barátjára, a sok-sok filmből egymás mellé ragasztott csókokat.

Vajon mit jelentettek neked a filmek? Ha megkérdeztelek mielőtt bementem a nézőtérre arról, hogy milyen a film, a tekintetedből láttam a véleményed. Megszólalni csak akkor szólaltál, ha azt mondhattad: Jó. És akkor az jó is volt. És te nem kérdezted előadás után, mikor a nézők szípigva, csillogó szemekkel vagy éppen felvidámódva botorkáltak elő a sötétből: Na milyen volt? Csak mosolyogtál. Aztán egyedül maradtál ott a nagy házban, dobozba tetted a filmet, bezártad az ajtókat és hazaballagtál. Vajon ha lett volna neked is egy olyan dobozod, mint Alfrédónak, Te milyen jeleneteket ragasztottál volna egymás mellé annak, akit nagyon szeretsz?

A te filmed – amiből mi moziba járók csak néhány epizódot láttunk – véget ért. Nedves zsebkendőnket gyűrögetve botorkálunk vissza a hétköznapi történéseibe a halálad hírére neked szánt percek után. De én úgy látlak, hogy mosolyogsz. Mint aki megmondhatta volna előre, hogy sírni fogunk. Mosolyogsz, mert már azt is tudod, hogy van folytatás. Egy olyan filmszínházban, melyhez nem ér fel semmilyen földi technika.

Majd elmegyünk megnézni.

Keserű Zsuzsa